

Modern ausztrál költészet, 4.

Bruce Beaver versei
Turczi István fordításában

Levelek kortárs költőkhöz

VIII. levél

*Az év első tavaszi napja mindig egy kicsit
korábban érkezik, mint maga az évszak.
Mintha a tavasz előreküldene egyet
megszámlálhatatlan, örökkévaló napjaiból –
akárha kóstolót az újkenyérből.
Ma reggel (augusztus vége van)
az udvaron álltam, hogy hátam
és nyakam melegedjen a reggeli napfényben;
végtelenül kék volt az ég.
Lábam körül hangyák sűrögtek, őket
semmi nem állíthatja meg, csak a teljes
pusztulás; megszagoltam a levegőt,
a virágok, lombok illatát az átható só mögött;
mintha egy angyal csőre átütött volna
a hatalmas, égszínkék héjon,
s balzsamos tollai illatoznának.
Megértettem, miért ez a nagy sietség.
Megéreztem a Minden
alig látható rendszerét.*

*Két méhecske bukkant elő
az észrevehetetlenből, és végiglapozta a fréziákat,
olyan éhesen, hogy ugyanabban a virágban
kétszer vagy többször is megfordultak.*

*Szerintem nekik még tél van.
 Képzetelemben ők még mézes
 álmukba zárkóznak.
 Talán nem is alszanak téli álmat.
 Olyan keveset tudok ezekről a jószágokról,
 csak azt, hogy édes a mézüik, szúrós a csípésük.
 Talán ha hat madár és néhány virág
 nevét tudom. Én, mint költő.
 Az emberekre és az abszurdra figyelek.
 Talán a tavasz azért kezdődik,
 hogy figyelmesebbek legyünk a természethez
 vagy önmagunkhoz. Csak annyi történik,
 hogy a tavasz felhúzza a táncoló figurákat,
 jelt ad a táncra és mindünket a körbe hív.*

Letters to Live Poets

Letter VIII

*The first spring day of the year is always
 a little earlier than the season itself.
 As though this time of year sent one
 of several sempiternal days –
 a master's sample from a sovereign batch.
 This morning (it's late in August)
 I stood in the yard to catch
 on my back and neck the early sun;
 the sky, ultimate blue.
 I saw by my feet a busy-ness
 of aunts that not a thing could halt
 short of annihilation, then smelt
 beyond the omnipresent salt.
 It, the foliage and the blossom,
 as if an angel beak had broken through*

*that vast cerulean shell
and was airing fragrant feathers. I could tell
what the urgency was all about.
I could sense the barely emergent
schema of it all.*

*Two bees out of somewhere unapparent
had appeared and were riffling freesias,
so hungry they were in and out
the same flowers twice or more.
I thought it was still winter for
them. I'd imagined them shut up
still in a honeyed sleep.
Maybe they're awake all year.
I know so little of such things.
I can barely name six kinds of bird
and seven kinds of flower. Some poet.
I concentrate on humans and the absurd.
The spring may not barely begin
to make us kinder to nature or to
ourselves. What id does do
is wind up the dancers, turn on the dance
and invite us all in.*

XIX. levél

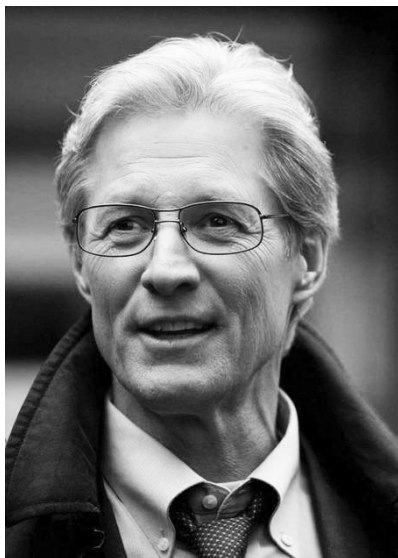
*Örömmel üdvözlöm a középkor névtelenségét, a széles körben terjedő,
bőséges és terjengős társalgás éveit, mikor egész lényünk meglazítja
a harmincas évek korlátait, és éles szemű megfigyelésekkel teli
bekezdésekben
bontja ki azt, ami azelőtt egy találó mondat volt. És a másik lehetőség,
az egyszerűen csak unalmas anekdotázó, aki fölöslegesen beszél;
aki se nem fiatal,
se nem öreg, de önmagát ismétli; a pocakos, felélszerezett dupla tokájú*

fontoskodó. Örömmel üdvözlöm őket, és a megfigyelőt is, aki
 észrevétlenül
 húzódik meg az ifjúság verandájának sarkában, hálásan, hogy
 a szőlő savanyú utóíze
 elmúlt, s ő már nem részese a belsőkben növő titoknak, az évek
 halálos, visszafojtott lélegzeteinek, a jeges és égető önvádaknak. Akik
 alig ismerik a gyermekkor ősi maszkjait, az anyukákat és apukákat,
 a nővérkéket és a doktor bácsikat, a pantomimszerű rutint, amellyel
 beletanulunk az életbe és a korai halálba. Nem, a gyermekkor jól
 el van téve
 egy fiókba valahol a lejárt fizetőeszközök között, a tudatalattiban.
 A tizenéves kor drámája az, ami néha megborzongat még mindig érzékeny
 velőmig, a létezés lángjai közé vet, és beletaszít egy vákuumba,
 ahol kiégett, kilenctől ötig rémálmok kísértének alacsony fizetéssel,
 a felnőtttség
 és fel-nem-nőtség között, ahol a magányos hetvenkedő vérfarkasként
 lopakodik el a leázott poszterek elérhetetlen modelljei mellett, a lángoló
 lányok mellett, akik csúnyák, de hajlandók, és a határtalan legvégsőkig,
 ahol az egyént teljességgel és ténylegesen a magány rabszolgaságába
 hajtják a szomorú király csontvárában, a kezdetek keserű vége
 és a kutató étvágyak kezdete és a kezdődő férfikor milliárd
 ítélete (ami az én esetemben sajnos egy hosszúra nyúlt, örült serdülőkor
 látszata). Csak most, fejemet kízó migrénnel és renyhülő belekkel,
 amikor szívem úgy teli van töltve, mint egy doboz kutyaeledel, csak most
 tarthatok szünetet a versek és a nektek, alteregóimnak írott levelek között,
 és mondhatom ki: béke legyen néhanap veletek és, bármi áron, míg itt vagyok,
 többé (könyörgöm) ne legyetek teljes haragban magatokkal és a világgal,
 ahogy szobáról szobára lassan elfoglaljátok, mint egy szegényes
 panziót, az öregséget.

Letter XIX

*I welcome the anonymity of the middle years, years of the spreading
 girth and conversational prolixity, when the whole being loosens*

the stays of the thirties and lengthens out into paragraphs of perceptiveness where once had bristled the pointed phrase. And the other aspect, the merely boring raconteur, the redundant conversationalist; the not young not old, twice told tale teller; the paunched, bejewelled double-chinned bumbler. These I welcome, also the watcher unperceived on corners from verandahs of youth, voyeuristic, grateful beyond the tang of sour grapes to be no longer privy to the ingrowing secret, the deathly held breaths of years, the cold and burning self-trials. The quaintly acquainted with the antique masques of childhood, the mummies and daddies, the nurses and doctors, the pantomimic routines of getting the hang of living and dying young. No, childhood's well and truly categorised and pigeon-holed somewhere within that depot of lapsed tenders, the unconscious. It's the witnessing of the adolescent saga that sometimes chills me to my still vulnerable marrow, burns me down to the fire of being and sifts me into a vacuum of loveless nine to five nightmares on wretched wages, the between grown and ungrown, the lonely braggart loping like a werewolf past the unattainable beauties on the peeling posters, past the burning girls that, plain as sisters, would, and onto the illimitable utmost, absolute and factual plateau of the self's serfdom to solitude, the sad king in the bone castle, the bitter end of beginnings and the beginning of fiddling appetites and the myriad arbitrations of early manhood (in my case, alas, a prolongation of mad simulated adolescence). Only now with hypertensive head and lazy bowels, with a heart as whole as a tin of dog's meat may I pause between poems of letters to you, my alter egos, and pronounce peace be occasionally with you all and, at no matter what cost, with me here, no longer (I pray) completely at odds with self and world, accommodating room by room like a shabby genteel boarding house, age.

BRUCE BEAVER

(1928–2004) a hirosi-mai atomtámadás hatására kezdett el írni tizenhét éves korában. Manly külvárosának a Sydney-öböl felőli részén született. Szülőhelye és környezete mindvégig meghatározó szerepet töltött be lírafelfogásában és

világlátásában. Dolgozott mezőgazdasági munkásként, földmérő segédként, tisztviselőként, volt szabadfoglalkozású újságíró és olvasószerkesztő. 1958 és 1962 közt Új-Zélandon élt, ezután visszatért Manlybe. Verseskötetei közül a kritika külön is kiemeltet: az *Ódák és napok*, valamint a *Levelek kortárs költőkhöz* címűt. Ezek stílusa és gondolatisága már megjelenésükkor igen nagy hatást gyakorolt a jelenkori ausztrál líra egészére. Kortársa, Judith Wright azt írta róla: „Ha kései verseimet elcserélhetném valakivel, az biztosan Bruce Beaver volna.” Itt közölt versei, melyek a *Levelek kortárs költőkhöz* (*Letters to Live Poets*) című kötetből kerültek beavogatásra, magyarul folyóiratban először jelennek meg.